

CZIGÁNY GYÖRGY

Mándy

*Filmünkben Ivánnal egy járdaszélen álltam
 ama lassú, napfényt álmodó havazásban.
 Kürtjei zúgtak a katona-zenekarnak
 s dobok: veszített háborúk, levert forradalmak.
 Réz villan, zene, csillár ég a porcelánban,
 gyász fekete-fehérben csak a cukrászlány van,
 s vele futkározik a tálcák ezüst fénye,
 keringők, polkák: árva dallamok reménye.
 Tűnődni csend: a szív és muzsika mivoltán
 s hópelyhek könnyű leple állványokon, kottán.
 Lehár, Strauss: olvashatatlan szavak már
 a hirtelen megroggyant taktusvonalaknál,
 s mint könnyek a csodatévő Mária-képen,
 tintával írt hangjegyek csorognak el kéken,
 míg madárszemekként basszuskulcs kettős pontja
 folyt el, virágszirmait havas mennybolt ontja.
 Eláll a havazás. Még hó pereg a fáról,
 míg álmodik ő régi idők focijáról.
 Lesgól, szabadrúgás. Sokat járt meccsre írónk.
 Lesgól volt halála: megadta mégis Bírónk.*

Ahogy titok

*Ahogy titok gyúl ki, álom-darabka
 gyereklány arcon. Csupasz falsíkok
 élénkülnek, jégszürke ablakok során
 fut át a pirulás, karcsún bujdokol
 az aszfalt sötétjében. Gátszakadás
 hozza vigaszul a színek seregét,
 fény feszül minden árnyban.
 Alborada del gracioso: talán
 vissza kell térnem az éjszakába,
 ahol kínzó félálmodok képeiben még
 együtt van, ami volt, s mindannyian
 élünk. Hiszen semminek nem kell
 rezdülnie, hogy hirtelen fölénk
 nőjön ez a mennyország, átvilágítva
 testünket és a szétszórt kövek
 hallgatását. Boldog jelenidő:
 hajnal. Kitagadta halottainkat.*